

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: P. T.,* narozený X, státní příslušnost Ukrajina, posledně v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (t.č. bytem P.), *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.,* se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 20.3.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2017 č.j. OAM-31/LE-LE05-P12-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha, se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že v této věci je řízení upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný.

Dne 27.3.2017 byla zdejšímu soudu doručena včasná žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2017, č.j. OAM-31/LE-LE05-P12-2017, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen *zákon*), pro nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Dále bylo napadeným rozhodnutím stanoveno, že státem příslušným

k posouzení žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen ***Narizení***), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika (dále jen ***Polsko***).

Součástí žaloby žalobce učinil žádost o ustanovení zástupce a přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením zdejšího soudu ze dne 29.3.2017 č.j. 60Az 16/2017-16 (*právní moc dne 6.4.2017*) byla žalobci ustanovena zástupcem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9.

Žalobu žalobce k výzvě soudu doplnil ustanovený zástupce dne 18.4.2017 tak, že namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, které je dle něho v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen ***s.ř.***), neboť správní orgán neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, s § 52 s.ř., neboť žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, s § 68 odst. 3 s.ř., neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týče uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu, s čl. 12 Nařízení, s čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 Nařízení, neboť správní orgán nedostatečným způsobem zvážil jejich aplikaci.

Správní orgán došel na základě shromážděných informací k závěru, že žalobce byl při vstupu do České republiky (dále jen ***ČR***) a při kontrole správním orgánem držitelem polského víza č. 006301394 na 90 dní pobytu s platností od 20.3.2015 do 19.3.2017. Protože byl držitelem v té době platného víza, dopadá na žalobce čl. 12. odst. 2 Nařízení, a příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je členský stát, který vízum udělil. Tento závěr byl podle správního orgánu potvrzen rovněž komunikací s Polskem ze dne 2.3.2017, podle které Polsko uznalo svou příslušnost na základě platně vydaného víza. Tento skutkový závěr je však podle žalobce chybný, a to proto, že ke dni 8.11.2015 došlo polskými orgány ke zrušení víza a udělení vyhoštění žalobci, který v návaznosti na toto rozhodnutí skutečně z Polska vycestoval. V době pobytu v ČR tedy již nebyl držitelem platného polského víza a v takovém případě je podle čl. 12 odst. 4 Nařízení příslušným k projednání azylové žádosti stát, který vízum vydal, pouze v případě, že a) platnost víza skončila před méně než šesti měsíci a zároveň b) žadatel neopustil území tohoto členského státu. Jak vyplývá z výše uvedeného, na žalobce nedopadá ani jedna z těchto kumulativních podmínek, neboť platnost jeho víza skončila více než před rokem a zároveň z Polska na základě uděleného vyhoštění vycestoval, proto čl. 12 Nařízení nelze na žalobcův případ aplikovat. Správní orgán se dopustil nesprávného skutkového zjištění věci, následkem čehož byla špatná právní kvalifikace případu žalobce.

Dále žalobce namítal nesprávné posouzení systematických nedostatků v polském azylovém systému. Správní orgán se mylně domnívá, že systémové nedostatky musí být autoritativně potvrzeny mezinárodním soudním orgánem. Žalobce odkázal na čl. 3 odst. 2 (druhý pododstavec) a čl. 17 Nařízení a také tvrdil, že jeho původní opuštění Polska bylo motivováno obavami z vyděračů, kteří jej tam pronásledovali, a jejichž terčem by se pravděpodobně v případě návratu opět stal. Obával se rovněž toho, že v případě předání do Polska mu nejsou poskytnuty základní záruky spravedlivého rozhodnutí o jeho azylové

žádosti, neboť žadatelé z Ukrajiny jsou v Polsku téměř automaticky odmítáni na základě obecného odkazu na možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. V roce 2016 byla v Polsku udělena nějaká forma mezinárodní ochrany jen v 67 případech z 1306 žádostí. Přesto, že ČR rovněž lpí na preferování možnosti vnitřního přesídlení, z 507 ukrajinských žadatelů v roce 2016 jich obdrželo nějakou formu mezinárodní ochrany 51, šance na získání mezinárodní ochrany je tedy v ČR více než dvojnásobná. Podrobně se pak vyjádřil k otázkám vnitřního přesídlení, přičemž odkázal na Směrnici Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky č. 12 z 2.12.2016 a Výroční zprávu Human Rights Watch 2016. Tyto informace, zakládající podle žalobce systémový nedostatek polského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení, správní orgán se svým rozhodnutím vůbec nezvážil, a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností.

Žalobce doplnil i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením zdejšího soudu ze dne 12.5.2017, č.j. 60Az 16/2017-37 byl jeho návrh zamítnut.

Napadeným rozhodnutím ze dne 9.3.2017 č.j. OAM-31/LE-LE05-P12-2017 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona za nepřípustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona zastaveno. Stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení je Polsko. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 9.3.2017 žalovaný mimo jiné uvedl, že dne 12.2.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR, byl zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Dne 20.2.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a dne 22.2.2017 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a konkrétně sdělil, že je ženatý, má jedno dítě, v srpnu 2016 vstoupil na území ČR, jel autobusem přes Polsko z Ukrajiny; má polské vízum, které je platné do března 2017. Nikde jinde o azyl nežádal, nedisponuje cestovním dokladem, dle svých slov o něj přišel u kamaráda; zdravotně je zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 22.2.2017 v ukrajinském jazyce, kdy uvedl, že v květnu 2016 opustil Ukrajinu, cestoval na svůj pas a polské vízum. Na Ukrajině má problémy kvůli nesplacené půjčce za svůj byt. Dále uvedl, že na Ukrajině byl soudně trestaný třemi roky odnětí svobody za podvod související s jeho bytem. Od května 2016 do začátku srpna 2016 pobýval v okolí Varšavy v Polsku, v Evropské unii (dále jen **EU**) má pouze sestřenici v Belgii, do Polska se nechce vrátit.

Správní orgán nejdříve zkoumal, zda vůbec je ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Postupoval dle čl. 7, 8, 9, 10, a 11. Nařízení, přičemž dospěl k závěru, že tyto nelze na žalobce aplikovat. Žalovaný dále konstatoval, že na základě posouzení údajů poskytnutých žalobcem byl tento dne 20.2.2017, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem víza č. 006301394, vydaného Polskou republikou na 90 dní pobytu s platností ode dne 20.3.2015 do dne 19.3.2017, což potvrdilo i Polsko ve své odpovědi ze dne 2.3.2017. Žalobce byl tedy v době učinění prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR držitelem platného víza. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 2 ve vztahu k odst. 2 Nařízení. V souladu s ustanovením čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, druhý pododstavec, není - li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k

systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Správní orgán se s ohledem na toto ustanovení zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu - Informace OAMP Polsko Azylový systém - řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20.9.2016. Tento uvádí, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku je zejména Zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. června 2013 a Zákon o cizincích ze dne 12. prosince 2013. Dále je podrobně popsáno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu v Polsku i případ, kdy je osoba vrácena do Polska v rámci postupu podle Nařízení. Správní orgán uvedl, že na úrovni EU, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Polsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Na základě shora uvedeného došel správní orgán k přesvědčení, že ani žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Správní orgán tak dne 24.2.2017 požádal Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR, následně dne 2.3.2017 obdržel informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla ve vztahu k ČR shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti žalovaný v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona zastavil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 26.4.2017 k námitkám žalobce uvedl, že žalobce při podání žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že má polské vízum s platností do března 2017. V pohovoru, který s ním byl učiněn dne 22.2.2017, na otázku "Kdy, kde a jak jste si vyřídil polské vízum, s nímž jste přicestoval do ČR?" odpověděl, že "Na konzulátu Polska v Lucku v březnu 2015. Vyřídil jsem si to běžným způsobem, normální procedurou. Nebyl s tím problém, protože už jsem předtím měl polské vízum a pracoval jsem tam." Z pohovoru

také vyplynulo, že žalobce přicestoval do Polska za prací na konci května 2016 a Polsko opustil někdy v srpnu 2016. Žalobce nikdy v průběhu správního řízení netvrdil, že by mu kdy bylo polské vízum zrušeno a už vůbec ne ke dni 8.11.2015, jak nyní nově tvrdí v žalobě. Pokud by tomu tak bylo, není žalovanému zcela jasné, jakým způsobem by mohl koncem května 2016 přijet autobusem do Polska, kde zůstal až do srpna 2016 a pracovat tam. Uvedená doba pobytu v Polsku spíše odpovídá skutečnosti, že žalobce skutečně disponoval vízem na 90 dnů, a když mu končilo, rozhodl se ještě v době jeho platnosti odjet do ČR, neboť po této době by již s jeho přemístěním mohl nastat (*např. na hranicích*) problém. Žalobce ani v průběhu správního řízení netvrdil, že by mu kdy bylo uloženo v Polsku vyhoštění a žalovanému ani není jasné, na základě jaké skutečnosti by k takovému rozhodnutí mělo v případě žalobce dojít, neboť z údajů, které žalobce správnímu orgánu sdělil, žádné provinění, které by mělo mít za následek vyhoštění, nelze dovodit. Žalobce ani žádné rozhodnutí o vyhoštění či rozhodnutí o ukončení víza v průběhu správního řízení nepředložil, a nepředložil ho nyní ani soudu jako přílohu své žaloby. Nejen k otázce pobytového oprávnění žalobce se přitom vyjádřilo Polsko, které svoji příslušnost uznalo.

Pokud jde o tvrzené systematické nedostatky, žalovaný sdělil, že situaci v Polsku ve vztahu k posuzování žádostí žadatelů o udělení mezinárodní ochrany se správní orgán zabýval velmi podrobně v napadeném rozhodnutí na stranách 3 a 4. K tomu odkázal na judikaturu, např. rozsudek NSS č.j. 2 Azs 113/2016-26 ze dne 26. května 2016, ze kterého je zřejmé, že samotnou skutečnost, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nelze podřadit pod systematické nedostatky v azylovém řízení. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Žalovaný zdůraznil, že Polsko je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva, je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Polsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.3.2017 i vyjádření žalovaného ze dne 6.3.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 9.3.2017 žalobci doručeno dne 16.3.2017. Dále soud zjistil ze založeného rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č.j. KRPA-52340-22/ČJ-2017-000022 ze dne 15.2.2017, že žalobce při kontrole policií dne 12.2.2017 prokazoval svou totožnost falešnými doklady na jméno R. V., s občanstvím Litvy, které si vědomě obstaral, jelikož věděl, že občané Litvy mají v ČR bezvízový pobyt. Žalobce v rámci řízení o zajištění také sdělil, že přicestoval v srpnu 2016 do ČR přes Polsko, má platný cestovní doklad a polské vízum. Svůj cestovní doklad ztratil někdy v říjnu 2016 v metru v Praze, ztrátu nikde nehlásil a nový cestovní doklad si neobstaral.

K výzvě soudu provedl žalovaný opětovný dotaz na polské orgány ve vztahu k tvrzené neplatnosti víza žalobce a jeho vyhoštění. *Ve vyjádření ze dne 24.5.2017* oznámil žalovaný soudu, že Polsko ve své odpovědi na dotazy soudu potvrdilo, že žalobce obdržel polská 90

denní víza č. POL 006301394 platná od 20.3.2015 do 19.3.2017. Dále polská strana uvedla, že žalobce byl dne 8.11.2015 vyhoštěn z Polska a závěrem sdělila, že dle polské pohraniční stráže žalobce naposledy vstoupil na území Polska dne 28.5.2016.

V podání ze dne 26.5.2017 žalobce sdělil, že nedisponuje rozhodnutím o správním vyhoštění z Polska, ale je v kontaktu s příbuzným na Ukrajině, který mu přislíbil jej doručit. Dále uvedl, že disponuje pouze kopií cestovního pasu a závěrem souhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání.

Dne 29.5.2017 bylo soudem telefonicky zjištěno, že žalobce byl propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**). Následně byl téhož dne žalobce soudem vyzván, aby ve lhůtě jednoho týdne předložil soudu úředně ověřený překlad rozhodnutí o vyhoštění z Polské republiky. Současně byl žalobce upozorněn, že jelikož toto rozhodnutí není obsahem správního spisu, je v jeho zájmu, aby jeho existenci prokázal, přičemž jako důkazy lze předložit pouze listiny v českém jazyce, případně úředně ověřený překlad listin v cizím jazyce. Soud žalobce dále vyzval, aby se vyjádřil ke skutečnosti, že během správního řízení nepředložil žalovanému svůj cestovní pas a nyní soudu dokládá jeho kopii, z jakého důvodu nemá k dispozici originál cestovního dokladu a kde se originál nachází, a pokud chce žalobce prokazovat určité skutečnosti z jeho cestovního dokladu (*razítka o vyhoštění*), je nutné, aby opět předložil úředně ověřený překlad této doložky, který lze ovšem obstatat pouze z originálního cestovního dokladu, nikoliv z nečitelné kopie, která byla zaslána soudu.

Ve vyjádření ze dne 2.6.2017 sdělil zástupce žalobce adresu aktuálního pobytu žalobce a v příloze zaslal soudu kopii rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 8.11.2015 z Polské republiky, č.j. NA-DK/1073/D-ZDP/2015. Sdělil, že s ohledem na krátkost lhůty a hospodárnost řízení žalobce nebyl schopen obstatat překlad dokumentu do jazyka českého. Opakovaně soudu zaslal také kopie z cestovního pasu žalobce, v němž se nachází razítka o vyhoštění, č.j. NA-DK/1073/D-ZDP/2015, z něhož vyplývá, že žalobce opustil dne 8.11.2015 území Polska.

Soud v této věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobce i žalovaný souhlasili. (*Žalobce výslovně v podání ze dne 26.5.2017, žalovaný svůj nesouhlas k výzvě soudu ve lhůtě nevyjádřil.*)

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle *čl. 3 bod 1 Nařízení* členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území kterémukoli z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle *čl. 3 bod 2 věta první Nařízení* **pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát**, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Dle *čl. 12 bod 2 Nařízení* **pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil**, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Dle *čl. 12 bod 4 Nařízení* **pokud je žadatel držitelem** pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

Podle *čl. 17 bodu 1 věty první Nařízení* odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Předmětem sporu je otázka, zda v případě žalobce správní orgán správně aplikoval ustanovení Nařízení a posoudil jednotlivá kritéria pro určení příslušného členského státu, zejména ve vztahu k vízu udělenému žalobci Polskem a také, zda přitom nedošlo k porušení ustanovení správního řádu.

Žalobce byl dne 12.2.2017 zadržen při nelegálním pobytu v ČR, přitom bylo zjištěno, že se zde takto nelegálně zdržuje již od srpna 2016. V průběhu celého správního řízení žalobce tvrdil, že je držitelem platného víza z Polska a přicestoval na platný cestovní doklad, který aktuálně již nemá. Rozdílně pak tvrdil, že tento doklad ztratil v Praze nebo, že jej nechal u kamaráda. Přitom soudu předkládal kopie pořízené z tohoto dokladu, ovšem k existenci

originálu ani k celé situaci se po celou dobu soudního řízení nijak nevyjádřil. Soud žalobce opakovaně vyzýval, aby objasnil i rozpor v jeho tvrzeních v řízení před správním orgánem a v řízení před soudem, kdy sdělil, že byl z Polska vyhoštěn dne 8.11.2015, a jeho vízum již není platné. Žalobce se k tomuto vůbec nevyjádřil, soudu tedy není jasné, zda žalobce uváděl nepravdu v řízení před správním orgánem a z jakého důvodu, či zda jsou lživá jeho aktuální tvrzení, která jsou v přímém rozporu s těmi předcházejícími. Ostatně, jak bylo zjištěno ze správního spisu, již při svém zajištění žalobce uváděl zcela rozdílné skutečnosti a sdělil, že při pobytu v ČR používal i doklady na jiné jméno a s jinou národností, které si vědomě obstaral. Žalobce soudu sice předložil jako důkaz kopii svého cestovního dokladu a kopii rozhodnutí o vyhoštění, ovšem všechny listiny byly nečitelné a v cizím jazyce. Ačkoliv byl žalobce opakovaně vyzván a byl upozorněn jaké důkazy a v jaké formě má předložit, již nereagoval. Soudu byly předloženy pouze nečitelné kopie listinných důkazů v cizím jazyce, které nemohl ani sám předložit k překladu, což jde k tíži žalobce, neboť je to pouze a jediné on, kdo měl možnost předložit řádné důkazy k prokázání svých tvrzení. Jelikož se soud nemohl seznámit s obsahem rozhodnutí o vyhoštění žalobce z Polska, mohl při zjišťování klíčových skutečností vycházet pouze z reakce Polské strany na své dotazy. Polsko ve své odpovědi na dotazy soudu potvrdilo, že žalobce obdržel polská 90 denní víza č. POL 006301394 platná od 20.3.2015 do 19.3.2017. Dále polská strana uvedla, že žalobce byl dne 8.11.2015 vyhoštěn z Polska a závěrem sdělila, že dle polské pohraniční stráže žalobce naposledy vstoupil na území Polska dne 28.5.2016; o zániku víza se Polsko v žádném ze svých sdělení nezmínilo.

Na základě těchto skutečností musí soud konstatovat, že žalobce neprokázal, že jeho vízum nebylo platné do 19.3.2017, jelikož tuto skutečnost nepopřela ani polská strana, která opakovaně souhlasila se svou příslušností a lze tudíž předpokládat, že za situace, kdy byla opakovaně v této věci dotazována na platnost víza, bylo by i v zájmu Polska, toto prošetřit a případně příslušnost v řízení o mezinárodní ochraně žalobce popřít. Polsko sice potvrdilo, že bylo rozhodnuto dne 8.11.2015 o vyhoštění žalobce, ovšem neuvedlo, že tímto současně vízum zaniklo; protože vztah těchto dvou institutů je upraven polským vnitrostátním právem, tedy tuto otázku nemůže zdejší soud posuzovat. O platnosti víza až do 19.3.2017 svědčí i to, že žalobce, přestože byl z Polska vyhoštěn, vstoupil na jeho území s platným cestovním dokladem znovu dne 28.5.2016. Pravděpodobnější se tedy jeví teorie žalovaného, že žalobce skutečně disponoval vízem na 90 dnů, a když mu končilo, rozhodl se ještě v době jeho platnosti (v *srpnu 2016*) odjet do ČR, neboť po této době by již mohl mít problém s cestováním a pobytem v EU. Soud navíc ke shora uvedenému dodává, že žalobce zjevně nerespektoval rozhodnutí Polska o vyhoštění, kdy sice nejprve zemi opustil, ale následně se do ní vrátil. Soudu ovšem není známo, z jakého důvodu a na jakou dobu byl žalobce z Polska vyhoštěn, proto mu nepřísluší tuto otázku více hodnotit.

Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií, až došel k čl. 12 Nařízení, přičemž se rozhodl tento článek s ohledem na existenci víza žalobce aplikovat. I soud dospěl k závěru, že s ohledem na to, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR držitelem platného víza z Polska, jelikož

jeho namítaná neplatnost nebyla prokázána, je v řízení o žádosti dle Nařízení příslušné Polsko, které navíc se svou příslušností souhlasí.

Soud pak nesouhlasí s námitkou žalobce, že v Polsku dochází k systematickým nedostatkům, a že se s touto skutečností žalovaný řádně nevypořádal. Naopak žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 3 a 4 velmi podrobně tuto otázku rozebírá, přičemž se zabývá i řízením a postavením účastníka po jeho předání do Polska. Pokud pak jde o rozhodovací praxi polských orgánů a jejich odmítání žádostí a to na základě obecného odkazu na možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2016, č.j. 2 Azs 113/2016-26, který mj. konstatoval: „...samotnou skutečností, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nelze podřadit pod systematické nedostatky v azylovém řízení...Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak...Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvorem Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem (v tomto směru má stěžovatel pravdu), ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“ Proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

K námitce možnosti aplikace čl. 17 Nařízení soud uvádí, že na jeho aplikaci není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Dublinské nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Nařízením. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Ostatně i v rozsudku NSS ze dne 28.3.2018 č.j. 6 Azs16/2017-61 tento soud uvedl, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III.

Soud pak neshledal opodstatněnými ani žalobcem namítaná porušení ustanovení správního řádu ve vztahu k dokazování, ani odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgán provedl veškeré dokazování za účelem zjištění skutečností podstatných pro rozhodnutí, a jelikož mu žalobce během správního řízení zatajil existenci rozhodnutí o vyhoštění a ani Polsko se k tomuto samo nijak nevyjádřilo, nemohl se žalovaný logicky zabývat něčím, o čemž se bez součinnosti žalobce dozvědět nemohl. Současně odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zcela srozumitelné a vyčerpávající a nepostrádalo žádné náležitosti. Soud má za prokázané, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v době, kdy byl držitelem platného víza, jelikož opak v řízení neprokázal. Při svém rozhodování žalovaný uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Polsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil.

Nad rámec pak soud uvádí, že žalobce, který vstoupil na území ČR již v srpnu 2016, mohl svůj pobyt na území ČR řešit v rámci zákona o pobytu cizinců. Pokud má jakýkoliv cizinec zájem žít v ČR a pobývat zde legálně, musí si z vlastní iniciativy získat potřebné informace a povolení.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s.**, dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve **výroku II. rozsudku** uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla pro řízení o žalobě ustanovena zástupcem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Zástupce žalobce pak požadoval odměnu ve výši 3.400,- Kč, vyčíslenou dle ustanovení zákona č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Pokud je zástupcem ustanovena právnická osoba, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které jí v souvislosti se zastupováním vznikly, právo na odměnu za zastupování však nemá (*např. rozsudek NSS ze dne 15.9.2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008*). Zástupce žalobce účelně vynaložené náklady nevyčísil, ani ničím nedoložil. Navíc je činnost zástupce dosud financována z dotace Ministerstva vnitra ČR, Odbor fondů EU v oblasti vnitřních věcí č. 2/2016 ze dne 23.9.2016, proto bylo soudem rozhodnuto, že se ustanovenému zástupci odměna nepřiznává (**výrok III. usnesení**).

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u

**Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost
podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 16. června 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně